

er i 2007, på 489 mio. kr. Så nu er det oplyst til hr. Laustsen, når nu fru Louise Frevert ikke svarede på spørgsmålet. Det svarer vel til det beløb, som de gamle har fået, så man kan sige, at det virkelig er at tage fra de unge og give til de gamle.

Men det, der ikke er svaret på på noget tidspunkt fra fru Louise Freverts side, er: Hvordan er det, at arbejdsgiverne i forhold til i dag får nogle incitamenter? Der er ikke tvivl om, at det der, som fru Louise Frevert og også Venstres ordfører var inde på, nemlig at der er nogle, der tager turen omkring skolepraktikken i stedet for direkte at komme ud, er fornuftigt at få ændret. Men hvis det er det eneste, man dybest set har som en positiv ting, så er det sandelig ikke meget. Det håber jeg også at fru Louise Frevert regner med og ved, for ellers er der en, der ikke har fået det, som vedkommende troede man skulle have ved at sidde i en forhandling.

(Kort bemærkning).

Louise Frevert (DF):

Jeg synes ellers, at min tale var helt klar før, men måske ikke for hr. Aage Frandsen. Det er jo et spørgsmål om, at arbejdsgiverne selv må medvirke til at få de elever, de skal have og skal bruge. Det er jo det, der er hele pointen. Selvfølgelig kan man da ikke tvinge en elev ind på en arbejdsplads eller påtvinge en arbejdsgiver en elev. Det ville være fuldstændigt uhørt, fordi det ville være en meget dårlig idé for begge parter. Så selvfølgelig kan man ikke det. Men incitamentet, hvis hr. Aage Frandsen absolut vil bruge det ord, er, at arbejdsgiverne jo lige præcis kan få den arbejdskraft, de gerne vil have, ved selv at give dem en uddannelsesplads, og det er jo lige præcis det, der skal til.

Kl. 20.30

Det har været et skråplan i 4 år, hvor antallet af praktikpladser har været dalende. Men man får altså ikke et arbejde ved at komme i skolepraktik, og det er jo lige præcis derfor, vi er gået ind og har lavet denne nye ordning, fordi vi vil væk fra, at de bare skal overvintre i skolepraktikken. Vi vil væk fra, at det bare er et opbevaringssted. Vi vil væk fra, at de kommer ud til arbejdsløshed. Der har været alt for mange unge mennesker, der bare har set sig selv som nogle, der blev opbevaret i skolepraktikken.

(Kort bemærkning).

Bjarne Laustsen (S):

Det tilkommer ikke mig at takke hr. Aage Frandsen for den ganske udmærkede økonomiske re-

degørelse, som fru Louise Frevert burde have givet i sit svar, men den takker jeg for. Jeg havde godt set det, men det ville jo være rart at få at vide, hvad det var for nogle ting, der spillede en rolle i forhandlingerne, for det er vel ikke sådan, at selv om man er støtteparti for en regering, sidder man med bind for øjnene og forhandler. Det er vel væsentlige spørgsmål: Hvad er økonomien i det? Hvad sker der med de unge mennesker? Kan vi få arbejdsgiverne til at gøre noget?

Til fru Louise Frevert: Det er sådan, at i 10 år har vi faktisk haft et opsving under den tidligere regering, og der var det sådan, at der kom flere i arbejde. Arbejdsløshedstallet faldt, og alligevel var det i den situation svært at få arbejdsgiverne til at opfylde deres uddannelsesforpligtelse. Hvad er det, der får fru Louise Frevert til at tro, at nogle incitamenter, som slet ikke er til stede, lige pludselig skulle virke nu?

Har man nogen erfaring for, at hvis man spurgte, om folk havde lyst til at betale skat i dag, så betalte de? Hvad er det for incitamenter, der ligger heri? Der er ikke nogen økonomiske.

(Kort bemærkning).

Torben Hansen (S):

I fru Louise Freverts seneste indlæg sagde fru Louise Frevert, at hun hyldede frihedsbegrebet. Det håber jeg da sandelig at en stor del af Folketinget gør. Men hvordan hænger det så sammen med, at lige netop eleverne – vi skal hele tiden huske på, at det, det i sidste ende drejer sig om, er unge mennesker af kød og blod – bliver omfattet af skærpede EMMA-kriterier, de bliver skåret ned, der bliver færre antal skolepraktikpladser? Harmonerer det med et normalt frihedsbegreb, at det er dem, der kommer til at bøde for hele det her?

Det næste er jo så, hvis vi tænker et halvt, et helt eller halvandet år frem, at der sker det, at man kan se, at der stadig væk er et færre antal lære- og praktikpladser, der er en masse unge mennesker, der går over i andre dele af systemet, fordi de ikke kan finde noget – det kan være, det er produktionsskoler, alle mulige andre steder, der har fået kvoter, men skidt nu med det – hvilke krav vil Dansk Folkeparti så stille? Hvilke krav vil Dansk Folkeparti så stille i forhold til sin forligspartner, i forhold til at få arbejdsgiverne til at tage det ansvar, som man mener de er moralsk forpligtede til? Det mener alle herinde, men der er ikke lagt incitamenter ind.